

Abstrakt

Tato práce se zabývá tématem spelling pronunciation, tedy výslovností podle pravopisu, termínu zavedeného Emilem Koeppelem v roce 1901. Mezi lingvisty panuje několik základních premis. Za prvé se jedná o vztah mezi fonémem a jeho grafickou reprezentací, která je v angličtině poněkud problematičtější. Toto se týká především samohlásek, avšak i mnohých konsonant, které mohou mít mnohdy více realizací, jako například digraf <ch>, který může mít realizaci [ʃ], [tʃ], nebo [k]. Zároveň panuje domněnka, že spelling pronunciation je procesem řízeným principem analogie. Rovněž se má za to, že spelling pronunciation se mnohem pravděpodobněji vyskytuje v méně obvyklých a méně častých slovních strukturách a nebo ve slovech, která mají menší „orální tradici“. Z historického hlediska pak spelling pronunciation souvisí velmi úzce s etymologickými přepisovými. Jedna z hlavních premis je, že výslovnost podle pravopisu má své kořeny v obecně panujícím přesvědčení, že „správná“ výslovnost se má co nejlépe podobat psanému jazyku, což je s největší pravděpodobností dílem ortoepistů z 18. století a výsledek standardizace anglického psaného jazyka. Ačkoliv se o spelling pronunciation ví poměrně mnoho, žádná vědecká studie z dostupných zdrojů se doposud nezabývala jevem do dostačující hloubky. Cílem této práce je probádat spelling pronunciation a kontextu jevu a dále prověřit tvrzení, že výslovnost dle pravopisu je návratem k dřívějším formám.